

Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar

Talán legszebb dolog ezen a földön laudációt írni! Számomra annál is inkább örömet tenni ennek a megtisztelő felkérésnek, mert valóban méltónak találom a Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar minden énekesét és annak két elkötelezett vezetőjét - Nagy Vera iskolanővért és Czakó Gabriella segítő társát a dicséretre, elismerésre. Ők ketten, a gyermekekkel sokunknak visszaadhatják az oktatásba, nevelésbe vetett őszinte bizalmunkat, hitünket. Akkor, amikor mindenki Nyugat irányba orientálódik, ők Krisztus s népük iránti szeretetből Keletre költöztek, a Kárpátok bércein élő székely népünk egyszerű, szegény gyermekeit keresik meg, szervezik akár a családnál is erősebb közösségbe! Több mint tíz éve feladták biztos, kényelmes egzisztenciájukat, és útra keltek a szegény, megfeszített Krisztus nevében, hogy Erdély legkisebjeit oktassák, neveljék, jóra tanítsák, s teszik mindezt mindenféle állami juttatás nélkül, szeretetből. Akkor, amikor sokan csak siránkozni, panaszkodni tudnak a "mai" gyermekekre, fiatalokra, ők fáradhatatlan kitartással, játszva, kacagva tanítják a "ma" gyermekeinek a szebbnél szebb dallamokat, énekeket, kórusműveket. Az elmúlt 11 év alatt hatalmas utat tett meg az egyszerű, dalolató csoportból kinövő gyermekkar. Olaszországban, Bécsben, Svájcban nemcsak begyűjtötték a legjobb kórusoknak járó díjakat, hanem Erdélyben és Magyarországon sok-sok kis faluban és nagyvárosban örvendeztették meg, vidáman csengő hangjukkal a templomokban, kultúrházakban összegyűlteket.

A két kedves nővér munkájával mindennél szebben bizonyítja, hogy a szegényebb, elmaradottabb vidékeken élő gyerekek is képesek olyan teljesítményre, ami a világon bárhol megállja a helyét. Ez a kórus az egyszerű, maga létével mindennél szebben hirdeti a vidéki kistalvákban összegyűlt gyermek előadóival, hogy Isten selejtet nem teremt. Lám, a legeldugottabb kis faluban, a legszegényebb családnak is tud és akar is Isten csodálatos, drága hangú gyerekeket ajándékozni! Minden alkalommal, mikor hallhatom a kórust szerepelni, összeszorul a szívem, mert arra gondolok, hogy hány nagyszerű tehetség, Isten mennyi drága gyermeke veszik el, csak azért, mert a pedagógiai pályán oly kevés Veronika, Gabriella van! Úgy gondolom, hogy a kedves nővérek székelyföldi tapasztalatai sok gyermekét féltő, mindentől kikímélő szülő számára nagyon fontos! A kórus tagjai sokszor, zsenge koruk ellenére hosszú napokon keresztül 5-6, vagy akár ennél is több órát, képesek próbálni! Az ő sikerük titka az

összeszedett, kemény, kitartó munka, amit a gyermekek - az eredményes munkát látva - örömmel vállalnak! A kórossal missziós útjaim során többször is, napokon keresztül együtt voltam, és bátran kijelenthetem, hogy a mai gyermekek is azt a munkát, aminek az értelmét látják, szívesen, örömmel vállalják! Ők dalolnak, a jó Istent dicsérik akárcsak az ég madarai, és Isten gondoskodik róluk, kirendeli a szükségeseket, és így szép előadásukból Szovátán otthon épült, hirdetve, hogy a kitartó, lelkes munka a huszonegyedik században is meghozza a maga gyümölcsét!

A Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar megérdemli a dicséretet, a kórusvezetők minden pedagógusnak példaképei, eszményképei lehetnek! Külön köszönöm a szervezőknek, hogy munkásságukat, eredményeiket méltatva, a gyermekkart lámpatartóba téve nekik ítélte a megtisztelő Magyar Örökség-díjat és így, nevük örökre bekerül népünk nagyjainak nevei közé.

Böjte Csaba OFM